

Joc Partit 3.0: Blay – Olesti

El propassat dijous, 14 de gener, es va celebrar al teatre El Magatzem de Tarragona el tercer cara a cara del Joc Partit, una activitat literària que organitzen per segon any consecutiu els Escriptors del Camp de Tarragona, El Magatzem i el Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili amb el suport de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Institució de les Lletres Catalanes i l'Ajuntament de Tarragona.

En aquesta tercera entrega, els protagonistes a l'escenari van ser Pep Blay (Tarragona, 1966) i Isabel Olesti (Reus, 1957), que van oferir al públic un diàleg amè i fluit sobre literatura i sobre la seva literatura. Tots dos són creadors de narrativa i tenen en comú que també es dediquen, si bé en diverses vessants, a d'altres camps de les arts com són la música i la dansa, respectivament.

Pep Blay ha publicat fins ara dos reculls de narrativa, *Gotholàndia* (2009) i *Eròtica Mix* (2009), i la novel·la *Vampíria Sound* (2004). Ha treballat al diari *Avui*, on formava part de l'equip editor del suplement cultural. També ha publicat diverses biografies de músics com Bunbury, Els Pets o Sopa de Cabra.

Isabel Olesti ha estat premiada en dos ocasions en premis literaris reputats com són el Premis Octubre-Andròmina de narrativa per l'obra *Defíci* (1988) i el premi Josep Pla per *Dibuix de dona amb ocells blancs* (1995). Entre d'altres, i més recentment, també ha publicat *Nou dones i una guerra: les dones del 36*, si bé aquesta darrera obra és una biografia que narra la vida de nou dones que van patir la guerra del 36-39.

Els autors són nascuts i fets al Camp de Tarragona (almenys fins que el van deixar per anar-se'n a Barcelona) i és això precisament el que explica que al seu món narratiu tinguin predilecció per espais propers i envoltats, per dir-ho així, de cert misticisme o, més aviat, de misteri. Estem parlant del mateix Camp. Dintre del seu univers narratiu hi té un paper que, certament, no és únic d'ells, però sí que és definitori que alguns dels autors d'aquestes contrades se centrin en aquells paratges: les muntanyes de Prades. Olesti sent predilecció per poblacions com Albarca, Prades, l'Aleixar o la Mussara, així mateix com Blay. En el cas de Pep Blay té una explicació gens misteriosa perquè la seva família té una casa a Albarca on, ja des de petit, s'hi imaginava històries fosques que, naturalment, venien condicionades per l'entorn. Altra vegada, doncs, veiem com les seves narratives es toquen. Són enamorats de paratges que

són erms d'alguna manera o altra.

El que crida més l'atenció de l'acte (el públic que hi participa ho pot saber gràcies, precisament, a una activitat intimista com aquesta) és que cada autor és un món. Això no és ni nou ni insòlit, però tindre l'oportunitat d'entrar en cada món sí que ho és. Quan s'hi entra es comprova com cadascú és un món radicalment diferent per molt que el seu *partenaire* de Joc li sigui proper. Olesti és una escriptora que no té pressa per publicar (que això no implica que no escrigui); segueix un ritme lent que li permet esporgar la narrativa i passar-la pel sedàs del temps. Aquest *envelliment* del text permet d'objectivar els punts narratius que l'autora considera que s'han de retocar i, així, poder elaborar curosament el text final. Per contra, Blay pot haver creat mentalment el llibre durant molt de temps però quan és hora d'escriure'l l'aboca sobre el paper i s'hi dedica en cos i ànima. «Si no ho fes així, acabaria fent un altre llibre», rebla. Sense anar gaire lluny el seu llibre *Vampíria Sound* (2004) el va fer en només quatre mesos i mig.

Si parlem d'influències, acabarem parlant dels *clàssics* en tots dos casos: des de Rodoreda a Víctor Català, passant per Kafka, Perucho, Monzó o Simenon. Per Blay el referent forani és la literatura nordamericana que *li va tocar* de llegir quan treballava a l'*Avui*. El que li agrada, concretament i en especial d'aquesta literatura, és el llenguatge curt, clar i concís amb un ritme ben marcat. Això, precisament, és el que més l'amoïna quan qui narra és ell: quan fa un llibre vol marcar-lo amb ritme perquè el lector no el pugui deixar des que el comença fins que l'acaba. Olesti, en canvi, ha estat molt aficionada a Rodoreda, Kafka i els grans clàssics, com s'ha indicat més amunt, tot i que actualment s'inclina per Simenon, però també Greene i algunes obres d'Auster.

ALBERT VENTURA

Publicat al diari *El Punt*, 1-02-2010

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/137365.html>